

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 250. szám

2013. október

Hála mindenkor

Uram, Istenem!

Téged hív az ember az ínség napjain,
és neked tartozik hálával az örvendezés
idején.

Milyen nagyszerű dolog hálát mondani,
amikor minden nehézség nélkül belátjuk,
hogy jó és tökéletes ajándékokkal halmozol
el minket;

amikor maga a szív is készséggel belátja
ezt,
és földhöz tapadt értelmünk is hozzájárul
azonnal.

De még boldogabb, aki hálát ad akkor is,
ha élete szomorú marad.

Még boldogabb, aki hálát tud adni akkor is,
ha szíve elkeseredik és lelke elsötétül,
amikor a kétségek közt hanyódó értelem
hitzegővé lesz,

és az emlékezet feledékennyé válik,
amikor a szeretet rémülten visszaborzad,
és az okosság ellenáll,
nem is büszkeségből, hanem
kedvetlenségből,

– még boldogabb, aki ilyenkor is hálát tud
adni Istennek.

Mert az igazán szereti Istent.

Elmondhatja neki, a Mindentudónak:

„Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy
szeretlek téged!”

Sören Kierkegaard

Hálaadás

Az evangéliumi hívő ember gondolatainak egyik jellemző sajátossága az Isten iránti hála és köszönet. Szinte kevés és méltatlanul ritka alkalomnak tartja, hogy évente csak egy hálaadó ünnepély van, amelyen az oltárra teheti javait. Nehéz lenne pontosan meghatározni, hogy mióta tartunk hazánkban hálaadó ünnepélyeket, de könnyen megláthatja bárki az őszi hónapokban rendezett szép napok növekvő népszerűségét. A vidéki gyülekezetekből elvándorló fiatalabb nemzedék tagjai hazatérnek. Azonos körzethez tartozó gyülekezetek megállapított sorrend szerint rendszeresítik az ünnepi istentiszteleteket, mert kölcsönösen végigjárják valamennyit; ezért jó tudni, mikor melyik gyülekezetre kerül sor. Hatalmas szeretetvendégséget rendeznek, távoli prédikátort hívnak, és előfordul, hogy a hálaadási gyűjtés fölözi az „otthoni gyülekezet” egész évi bevételét. A városban élő családtagok leróják az adósságot, amit azért éreznek, mert nem vehetnek részt az őket egykor nevelgető testvéri közösség gondjainak és terheinek viseléséből.

A szívbeli hála virágaival együtt nő föl az elégedettség, és kipusztulnak a zúgolódás, követelőzés, elégedetlenség gyomjai. A hálaadó hívő ember a legcsekélyebb eredményt is az Úrnak tulajdonítja. Boldog,

ha meglátja az áldást, és miért ne látna több okot a köszönetre, mint a zúgolódásra! Egy szemernyi hála édesebb, mint a csalódás keserősége. Nem szeretünk keseregni és másokat keseríteni! A boldogsághoz vezető úton nem a köveket és a göröngyöket rugdossuk, dobáljuk, hanem simítjuk az egyenlőtlenségeket.

A hálaadás bizakodóvá tesz, óv a pesszimizmustól és a depressziótól. Hiszen Isten, aki annyi jót ad nekünk, miért feledkezne meg rólunk? Ahogy eddig nem hagyott el, úgy tesz a jövőben is, és mellettünk marad.

A hálaadást nemcsak az emberek gyakorolják a földön, az üdvözült lelkek körében szintén megtörténik. Ezt tanítja nekünk a Jelenések látnoka (4,9; 7,12; 11,17). Gyönyörű menyeyi hálaadó verseket és énekeket idéznek az üdvözültek, dicsőítve Jézus Krisztust, Isten Bárányát. Jó lesz tehát „szoktatni magunkat” a hálaadásra, nehogy keresgélünk kelljen a szavakat, mert életünkben jeremiádokat mondtunk, panaszkodtunk és zúgolódtunk.

Jön az őszi idény. Érik a gyümölcs, és vele gyarapodik tapasztalatunk Isten gondoskodó jóságáról. Hangolódjunk föl vidám hálaadásra, és fejezzük ki mindnyájan: „Boldog vagyok, mert az Úr jót tett velem!”

Szebeni Olivér

Hálaadás a hitért

Istenem, nem akarok félni többé fényességedtől, éppen most, hogy láttam világosságodat.

Magamtól sem félek többé, mert tudom, hogy bennem élsz.

Nem ismertelek téged, mert „bizonyítani” akartalak.

Most már ismerlek téged, mert nem akarlak „bizonyítani”.

De tudom, hogy amikor nem ismertelek,

te már akkor is bennem éltél, és nagy elhagyatottságom idején, amikor távol voltam szentségeidről, e hosszú éjszaka idején is velem voltál. Ennek a természetfeletti fénynek a felkeltét készítetted elő bennem.

Istenem, megismertelek,

egész egyszerűen azért, mert neked úgy tetszett, hogy megismerjelek.

Elismerlek abban is,

ami benned megismerhetetlen.

Elismerlek megismerhetetlen titkaiddal:

a Szentháromságban, az emberré-levésben, a megváltásban.

Ezek a te érveid, amelyeket elküldtél hozzám a kegyelemben.

Ó, Istenem, bocsásd meg azt a nagy hazugságot, amelyben eddig éltem.

Nagyon jól éreztem magamban azt a benső erőt, amely vezetett az életben, de mégsem hozzád vezetett.

Bocsásd meg azt a hálátlanságot,

hogy nem azt akartam neked visszaadni, ami bennem a sajátod volt,

és hogy az ideáloktól dagadó vitorlák nem feléd tartottak.

Bocsásd meg azt a nyomorúságot,

hogy hittem a szeretetben,

anélkül, hogy a te szeretettedben hittem volna.

Hogy hittem a törvényben,

anélkül, hogy a te törvényedben hittem volna.

És hogy hittem a jóságban,

anélkül, hogy a te jóságodban hittem volna.

Bocsásd meg nyomorúságomat,

hogy a fény óceánját szemléltem,

anélkül, hogy kimerészkedtem volna hozzád, és hogy az örökkévalóság partján tétováztam, amelyet nekem ajándékoztál.

Bocsásd meg azt a gögőt,

hogy téged tanulmányozni akartalak, mielőtt szerettelek volna,

és hogy olyan módon akartalak megismerni, amely a valóságban

lényed megismerésének az akadályát jelentette.

Ernest Psichari

Hálára nevelés a családban

Köszönd meg, drágám! – tanítjuk gyermekünket kiskorában. Ez rendjén is van így. Nálunk, Isten gyermekeinél ez nem csupán a jólneveltség kérdése, sokkal többről, egy életszemléletről van szó. Ugyanakkor nekünk is jólesik, ha gyermekeink hálásak azért, amit tőlünk – gyakran áldozatok árán – kapnak.

Amikor a hálára gondolunk, szinte tódulnak emlékezetünkbe a megtanult aranymondá-sok, igeversek: **„Aki hálával áldozik, az dicsőít engem...” (Zsolt.50:23.)** **„Istenem vagy te, azért hálát adok néked.” (Zsolt.118:28.)** **„Bízzál Istenben, mert még hálát adok néki...” (Zsolt.42:12.)**

Felmerül a kérdés: Vajon a gyakorlatban is alkalmazzuk, amit megtanultunk? És mint az élet egyéb területein, itt is az érvényesül, hogy többet jelent gyermekeink számára, amit megélünk, annál, amit csak tanítunk.

Sokan átmentünk már nagy próbán, nehézségen, amikor úgy éreztük, hogy ha ebből kihoz az Úr, örökké hálásak leszünk neki. De ez meg is valósul?

Lehet-e egyáltalán hálára nevelni? Nem erőltetett az ilyen köszönet? A hálának szívből kell jönnie, önként. Ez így igaz. Ugyanakkor mennyi jó dolgot csinálunk csak azért, mert megtanultuk, mert kötelező (pl. fogmosás, a Kresz szabályainak betartása stb.). Ha csupán azt tennénk, amit az érzéseink diktálnak, önpusztító, önző életet élnénk. Isten, a teremtőnk jól tudja ezt. Tudja, hogy nekünk a legjobb, amikor hálával, örömmel, megelégedéssel van tele a szívünk. Számomra Anna hálája kimagasló példa. Sok szenvedés, megaláztatás, imádság után megszületik a várva várt Sámuel. Elválasztása után édesanyja – ígérete szerint – elviszi Éli főpaphoz, hogy ott is hagyja. Belegondolni is megrázó. (Engem az is megviselt, amikor óvodában hagytam először gyermekeimet.) És nem azt olvassuk Annáról, hogy vigasztalhatatlanul sír, hanem imádja az

Urát, és hálát énekel. Talán nem véletlen, hogy éppen az ő fiának jutott először eszébe, hogy felállítsa Eben-Háezer követét, mert ezt mondta: Mindeddig megsegített bennünket az Úr!

Az Igéből azt látom, hogy Krisztus el is várja a hálát. Megdöbbenő figyelni életét, mennyire önzetlenül, alázatosan szolgált. Ment (gyalog), mikor hívták, gyakran enni sem maradt ideje, annyira lefoglalták a szükségben lévő emberek. Viszont örömmel fogadta, ha megköszönték gyógyítását, bűnbocsánatát. Gondoljunk csak a 10 leprás esetére, vagy arra a megrázó jelenetre, amikor a bűnös nő megkeni Jézus lábát. De Megváltónk példát is mutatott a hálaadásban. Ő, aki Isten Fia, aki ott volt a teremtésnél, aki a láthatatlan Isten képe, hálát ad, amikor kezébe veszi a kenyeret, és még sok más esetben is.

Mózes is hangsúlyosan inti Izráel népét, hogy amikor bemennek majd az ígért földjére, és bőségben fognak élni, föl ne fuvalkodjanak, ne gondolják, hogy ezt saját erejükből érték el (5.Móz.8:11–18.)! Ma is fenyeget bennünket hasonló kísértés. Élvezzük Isten áldásait, segítségét tanulásban, munkában, és közben észre sem vesszük talán, hogy magunknak tulajdonítjuk az elért eredményeket, és nem Istennek adjuk a dicsőséget. Milyen szükség van ilyenkor egy szeretettel teljes figyelmeztetésre, intésre! Pál apostol is felhívja figyelmünket hasonló veszélyre:

„Mert bár az Istent megismerték, mégsem dicsőítették Istenként, sem hálát nem adtak neki...” (Róm.1:21.) És elmondja a következő versekben, hogy mi történik azokkal, akik elmulasztják a hálaadást, Isten dicsőítését: olyan szörnyű bűnökbe eshetnek, amikre szinte gondolni sem szeretünk, a vége pedig halál.

A fentiek alapján igen nagy a felelősségünk szülőknek, idősebb hívőknek, mire tanítjuk gyermekeinket, a következő nemzedéket. Bár megvalósulna az ige szava: „Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra” (1.Th 5:18.)!

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm ismét a Testvéreket. Hosszú volt a nyár és már régen nem jelent meg a rólunk szóló rovat ebben az újságban, de most, hogy elindult az év ismét minden hónapban be fogunk számolni a velünk történt eseményekről és a minket ért élményekről.

Minden évben a nyár legnagyobb eseménye ifjúságunk életében az ifjúsági nyaralás. Idén ennek célpontja Zalabér volt. Mindig fontos szempont a helyszín kiválasztásánál, hogy egy csendes, nyugodt hely legyen, ahol ki tudunk kapcsolódni és a világ zajától eltávolodva csak Istenre tudunk figyelni. Ebben az évben 23-an vettünk részt az ifjúsági nyaraláson július 24 -28 között. Erről a kellemes néhány napról Koszorus Krisztián így számol be:

„Július 24-én reggel 7 körül elindultunk Zalabérra. Autópályán mentünk, de ennek ellenére rengeteg szép helyet láttunk, csodás kilátással a Balatonra. Úgy éreztem, Zala megye legszebb részére érkeztünk, mert amint legördültünk az autópályáról, kedvem lett volna minden kis fura nevű falucskánál megállni és túrázni egyet. Úticélunk, Zalabér előtt meg is álltunk Debivel Csáfordon, ami egy zsákfalu, mindössze 20 parasztházzal és egy kicsi templommal. No meg rengeteg méretes bögöllyel. A kis kitérőnk után meredek emelkedőn át értük el Zalabért, amely a Zala folyótól 2 lépésnyire fekszik. Igazi vidéki falucska, kedves és közvetlen emberekkel. Nagyon tetszett, hogy a sok szabadidő ellenére senki sem unatkozott, és jóleső fáradtsággal aludhattunk minden este. Csak felsorolni tudom a programokat: éjszakai túra, biciklizés, bográcsozás, élményfürdő, gyalogtúra, Szajki-tavak. A Szajki-tavakat már első nap meglátogattuk. Nagyon élveztem a tó-fürdő hangulatát, sokáig játszottunk a vízben, aztán röpiztünk amíg tudtunk. Szüleim jól ismerik a tavat

huszonéves korukból, így más szemmel nézhettem a tájat. Az éjszakai túrát Lesták Bence és Máté vezették kitűnően, mert a helyiek beszámolója alapján biztos nem jutottunk volna el a Szent István kilátóhoz. Éjszaka különösen szép, amint a hegytetőről 3-4 környékbeli falut is belátni. Örültem, hogy a 23 fős csapat minden tagja érdeklődve várta a reggeli áhítatokat, esti tanítást. Úgy éreztem, nagyon közvetlen és mély üzenete volt a nyaralás bibliai témájának: Istenélményeink. Minden vezető úgy beszélt, hogy azt érezhettük, éppen nekünk célozva szól a Szentírás életünk olyan pontjairól, amikor legközelebb érezzük magunkat Istenhez akár jó, vagy akár rossz élményen keresztül. Szerettünk volna a szervezőkkel mindenkinek szabadságot biztosítani, hogy nyaraláshoz méltóan kapcsolódhasson, felszabadultan élvezhesse a nyár melegét, hazánk gyönyörű tájait, és még inkább a kialakuló barátságokat, egyre szorosabb közösséget Istennel. Már várom a 2014-es nyaralást, ami remélem hegyvidéki, fenyőerdős helyszínen lesz.”

Sok fiatal külföldön töltötte a nyarat tanulás vagy, egyéb elfoglaltság miatt, így ők kimaradtak abból a sok, vidám hangulatú kirándulásból amiket szerveztünk, azonban nekik is nagyon sok élményben volt részük és rengeteg tapasztalattal gazdagodtak. Közéjük tartozik Széll Dalma is, aki a szünidőt Londonban töltötte önkéntesként:

„Az angliai utamra most már csak visszatekintek, hiszen eltelt a nyár, így én is hazatértem. Nagyon különleges volt ez a 2 hónap számomra. Leginkább a többi önkéntesen keresztül tanított Isten és válaszolt meg kérdéseket. Ez a konferenciaközpont egy világtól elzárt kis béke-sziget volt, ahol elfelejthettük minden problémánkat és a hétköznapok olyan könnyűnek és gondterheltnek tunk. A többi önkéntessel együtt töltöttük szinte minden időnket. Együtt dolgoztunk, együtt

mentünk el más városokba kirándulni, tanulmányoztuk az ígét vagy éppen dicsőítettük Istent. Amikor mégis egyedül voltam általában elmentem sétálni a tavak körül és csak Istennel töltöttem időt. Talán a legjobb az volt az egészben, hogy hihetetlenül nyitottak voltak az emberek, mindig találtam valakit, akivel elbeszélgethettem különböző dolgokról. Nagyon hálás vagyok azért a közösségért, ami ott kialakult közöttünk és hogy megtanultuk ezen a nyáron, hogy tényleg minden egyes mozzanatunk lehet szolgálat Isten felé! Mindenképp egy meghatározó része volt ez a nyár az életemnek és sosem fogom elfelejteni azokat a dolgokat, amiket ott tanultam Angliában.”

A nagy, közös nyaraláson kívül az ifjúság több kisebb kirándulást is szervezett a nyárra, de ezeken sajnos csak kisebb létszámmal tudtunk részt venni. Ahogy kitört a nyári szünet az ifjúságunk éppen itthon levő tagjai kenuzni indultunk a Tisza-tóra. Június 30-án reggel korán találkoztunk a Keleti pályaudvaron és nem sokkal ezután már száguldottunk is a vonattal az úticélunk felé. Néhány órával ezután oda is értünk, és a kenubérlést követően már a vízen gyönyörködhattunk a természetben. Rengeteg különleges madarat, növényt és vízi-bogarat láttunk. Izgalommal idén sem volt hiány, bár a borulásokat szerencsére idén sikerült elkerülnünk. A nagy meleg ellenére nagyon jól bírtuk az evezést, sok vizet ittunk és jó sok naptejet elhasználtunk. Este értük vissza a táborhelyünkre, s az ezután következő 2 nap is hasonlóan telt. Az éjszakákat az egyik Tisza-tó parti kempingben töltöttük Tiszafüreden, ahol már ismerősként köszöntöttek minket, hiszen a tavalyi túránk után is ezen a helyen szálltunk meg. Nagyon nagy élmény volt a sátrazás, sokat beszélgettünk, neveltünk és menekültünk a szúnyogok elől, ugyanis belőlük idén sem volt hiány. Hatalmas élmény volt számomra ebben az évben is ez a túra, hiszen csodálatos érzés a kenukból

szemlélni a teremtett világot és élvezni a madarak énekét, tücskök ciripelését és a nád susogását.

Ahogy a Testvérek is látják ez a nyár is gazdag volt élményekben. Rendkívül hálásak vagyunk Istennek, hogy megóvott minket, vigyázott ránk és ilyen sok csodás pillanatot ajándékozott nekünk. Viszont vége a nyárnak, a felnőttek jót pihentek és újra belevetik magukat a munkába, mi fiatalok is újra felvesszük a dolgos hétköznapi ritmusát. Szerintem mindannyiunk szívében élnek az elmúlt időszak szép emlékei. Jó megosztani egymással az élményeket és a vicces történeteket. Biztos vagyok benne, hogy Istennek több célja volt ezzel az időszakkal és ezek közül az egyik az, hogy ennek a szép nyárnak ez emléke mindannyiunknak erőt adjon a dolgos hétköznapi életben.

Lovász Debóra

Ukrajna 2013

Egy néhány vasárnapal ezelőtt László Imre misszionárius beszámolóját hallgatva gondolatban én is visszatértem arra a helyszínre, ahol ő végzi az evangélista munkáját. Idén nyáron ugyanis már második alkalommal kaptam lehetőséget, hogy Kárpátalján részt vegyek egy orvos-missziós héten.

Először röviden bemutatom, hogy miről van szó. Immáron tízedik éve minden nyáron útnak indul Angliából egy főként orvosokból álló csapat, hogy Kárpátalja néhány falujában egy héten keresztül nyújtsanak egészségügyi segítséget az ott lakó magyaroknak. Ehhez viszont szükségük van tolmácsokra, asszisztensekre, így kerülünk mi, magyar orvosok hallgatók a képbe. Budapesten találkozik a két társaság, majd buszokkal megyünk tovább Kárpátaljára. A hét első

felében Akliban, a másodikban pedig Gyula nevezetű faluban állítjuk fel a praxisokat. Erre van, hogy iskolai osztálytermeket használunk, van, hogy polgármesteri hivatal. Ezekben a falvakban nincsen orvos, általában felcser jár ki a betegekhez, ha problémájuk van, így az ottaniak már nagyon várnak bennünket. A környező falvakból is sokan jönnek hozzánk, hogy éljenek a lehetőséggel, amíg ott vagyunk. Idén volt velünk belgyógyász, több háziorvos, ortopédus, sebész, radiológus, nőgyógyász, gyermekorvos, kardiológus, fogorvos, gyógyszerész, laborban dolgozók és egy gyógytornász is. Hála Istennek a betegekért, akiken tudtunk segíteni. Azonban ez az egész nem pusztán egy segélyszervezet.

Angol, magyar és kárpátaljai gyülekezetek kapcsolatán alapszik az, hogy hova, mikor és miért megyünk. A hét minden reggele áhítattal kezdődik, amikor az Úrnak szánjuk az előttünk álló napot. Estéknként különböző összejöveteleket tartunk a helyi gyülekezetekben, napközben pedig orvosi munkánk során nem egyszer adódik lehetőség együtt imádkozni betegekkel. Bár elsősorban nem prédikálni megyünk (persze ez is benne van), ez a misszió egy hatalmas lehetőség elsősorban nekünk, orvostanhallgatóknak, hogy bepillantást nyerjünk egy más világba. Ezáltal pedig esélyt adva Istennek, hogy még inkább krisztusira formáljon minket.

Szóval mit tanulhat ebből egy orvostanhallgató? Három szót emelek ki: bátorság, felelősség, hibalehetőség – és kezdem a végéről megmagyarázni. Magyarországi képzésünk során megtanuljuk, hogy hibázni tilos, ha mégis hibázol, véged van. Hozzászoktam ahhoz, ha valamit rosszul csinálok, az orvos mérges lesz rám, elvágom magam előtte egy jó időre. Ez az általános egyetemi hozzáállás. Itt Kárpátalján azonban teljesen máshogy nézett ki. Örülök neki, hogy keresztény orvosok tanítottak, akik arra

neveltek, hogy bízzak bennük; ha el is rontom, majd ők segítenek. Ez már önmagában is bátorságot adott. Aztán ott volt a felelősség. Nagyon örültem, hogy idén már negyedéves hallgatóként mentem, hiszen egyre több dologban tudtam segítséget nyújtani. Elvégezhettem – el kellett végezniem – olyan feladatokat, melyekre az egyetem hat éve alatt itthon soha nem lenne lehetőségem. Itt Kárpátalján örülök neki, hogy nem az az egyik fő motiváció, hogy jól töltsük ki a papírokat és jogilag minden rendben legyen. Sokkal inkább ez a helyzet: ha nem teszünk semmit a betegért, akkor csak romlani fog az állapota. Nincs más, aki megvizsgálja őket, nem tudnak rendes gyógyszert szerezni, a rettegett kórházakba pedig érhető okokból nem kíváncsoznak. Isten bepillantást adott nekem abba, hogy nem tudunk mindenhol úgy gyógyítani, mint itthon; és végül bátorsággal vértezett fel, hogy a nehéz körülmények ellenére se adjuk fel.

Végül pedig egy személyes kedvelt alkalmam volt a mindennapi záróra után elmenni családlátogatásra. A sebészorvossal összefogva, miután a rendelésnek öt-hat fele vége volt, eljutottunk olyan betegekhez is, akik nem tudtak volna bejönni a rendelőkbe. Remélem és hiszem, hogy Isten ezzel is Krisztus hozzáállását fejleszti ki bennünk. Márk 1,32-34: „Estefelé pedig, amikor lement a nap, hozzávittek minden beteget és megszállottat; az egész város összegyűlt az ajtó előtt. Sok, különféle betegségben sínylődőt meggyógyított, és sok ördögöt is kiűzött.”

Széll László

Két testvér

Egy vidéki farmon élt két testvér egymás szomszédságában. Egy napon egy jelentéktelen félreértés kapcsán összevesztek. Eddig kölcsönadták egymásnak szerszámaikat ameddig az egyik távol volt, a másik viszont vigyázott a farmra. Mindig megbeszélték a problémáikat is. De egy csapásra minden megváltozott. Hiába a negyven éves szomszédság, a testvéri kötelék, végül odáig fajult a dolog, hogy nem is álltak szóba egymással.

Egy szép, napos reggelen az idősebbik testvérhez bekopogott egy idegen férfi, aki munkát keresett egy-két napra. Először el akarta küldeni, de végül, amikor meghallotta, hogy ácsmester és jól bánik a fával, megmozgatta a fantáziáját. Azt a feladatot adta neki, hogy a testvére és az ő telke határára építsen egy kerítést. Mégpedig olyat kért, amin még átlátni sem lehet, mert annyira haragudott a testvére. Miután kiadta a feladatot, minden faanyagot, szerszámot és szegyet a rendelkezésére bocsátott a mesternek, majd elment a városba. Az ács neki is látott a munkának. Estefelé, amikor visszajött, az idősebb testvér megdöbbenve látta, hogy a telek határára, a kis völgyben nem egy kerítés, hanem egy híd áll, mely összeköti az ő és testvére telkét. Pont akkor jött ki a fiatalabbik testvér is, aki szintén megdöbbenve nézte a hidat, s ezt mondta:

"Kedves Testvérem! Te képes voltál egy hidat építtetni azok után, ami köztünk történt? Azok után, amiket tettem és mondtam?" Erre mindketten nagyon elszégyelltek magukat és a híd közepén egymásba borulva kibékültek. Ennek öröme kérték az ács mestert, hogy maradjon még pár napig, találnak neki valami munkát.

Erre a mester így felelt: "Nagyon szívesen maradnék, de még sok olyan hely van, ahol hidat kell építenem!"

Fohász

Uram, nem csodákért és látomásokért fohászok, csak erőt kérek a hétköznapokhoz. Taníts meg a kis lépések művészetére!

Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és forgatagában idejében rögzítem a számomra fontos felismeréseket és tapasztalatokat! Segíts engem a helyes időbeosztásban!

Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében, elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez!

Erőt kérek a fegyelmezettséghez és mértéktartáshoz, hogy ne csak átfussak az életen, de értelmesen osszam be napjaimat, észleljem a váratlan örömeket és magaslatokat!

Őrizz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie!

Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk!

Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához!

Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások mondják meg nekünk.

Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit.

Kérlek, segíts, hogy tudjak várni!

Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra.

Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb és legtörékenyebb ajándékára méltók lehessünk!

Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen – szavakkal vagy szavak nélkül – egy kis jóságot közvetíthessék!

Őrizz meg az élet elszalasztásának félelmétől!
Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van!
Taníts meg a kis lépések művészetére!

Antoine de Saint-Exupéry

FAKANÁL

Zalai főtt-sült tekercs

Hozzávalók: 50 dkg liszt, 5 tojás, 15 dkg vaj, 15 dkg tehéntúró, 2 dl tejföl, 25 dkg cukor, 1 liter tej, fél citrom héja, 5 dkg mazsola, 1 csomag vaníliás cukor, 1 csomag sütőpor, 1 evőkanál porcukor, 1 csipet só.

Elkészítés: A sütőporral, sóval elegyített lisztet eldolgozzuk 3 tojással, és szükség szerint kevés vizet is hozzáadva gyúrt tésztát készítünk. Rövid pihentetés után 2 mm vastagra kinyújtjuk, meglocsoljuk olvasztott vajjal, és a következő töltelékkel megkenjük: az áttört túrót, tejfölt, cukrot, 2 tojást reszelt citromhéjjal és megmosott mazsolával ízesítve elkeverjük. Feltekerjük a tésztát, és kivajazott tepsibe téve fektetjük. Ekkor ráöntjük a vaníliás cukros tejet, és előmelegített sütőben kb. 180 fokon 50 percig sütjük. Ez alatt a tejet magába szívja a tészta, és megsül. Felszeletelve, porcukorral meghintve tálaljuk.

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **Katona Béla**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.com,

Máté Daniella matedaniella@gmail.com

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap elérhetősége: www.pbgy.hu

HUMOR

Különbség

Mi a különbség a víz és az ikrek között?

-A víz H₂O, az ikrek: Ó, há' kettő?

Bokorból?

Mi az, sziszegve jön ki a bokorból?

- Kígyó

- És mi az, ami sziszegve megy be a bokorba?

- Begyó.

Legöregebb állat

- Melyik a legöregebb állat a világon?

- ???

- A pingvin, mert az még fekete-fehér.

Világűr

- Miért nem visznek fel lovakat a világűrbe?

- ???

- Mert elhúznák a Göncölszekeret!

Opera

Egy elegánsan öltözött férfi az utcán megkérdez egy hegedűtossal sétáló urat:

- Mondja, hogy jutok el az operába?

- Gyakorlással, sok gyakorlással.

Állandó Alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor (nyári időszakban 18 órakor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör:

vasárnap 9 órától 10 óráig (nyári időszakban 9.30 tól imaóra)

Ifjúság bibliaóra:

pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/:

vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Elöljárósági megbeszélés: a hónap első

vasárnapját követő szerda 18 órától

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím:

Pesterzsébet, Ady E.u.58.

Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor:

Katona Béla

Gyülekezetvezető/Gondnok:

Laczkovszki János

Telefon: 284-46-04